

Hồi thứ tám

Bạch Y Thiếu Nữ

Dương Quá đẩy nhẹ cửa sổ, lén vào phòng hai gã đạo sĩ Cơ, Bì; thấy trên giường hai cái bọc, giở một cái ra, bên trong có hai mươi lạng bạc, nghĩ thầm: “Mình đang cần lộ phí”. Bèn nhét luôn vào túi. Cái bọc thứ hai dài bốn thước, bọc hai thanh trường kiếm. Dương Quá rút từng thanh kiếm ra khỏi bao, bẻ gãy đôi, rồi nhét lại vào bao như cũ, đang định rời phòng, nghĩ thế nào lại vạch quần, tè một bãi vào chần của hai gã đạo sĩ.

Nghe có tiếng người vượt tường, chàng biết hai đạo sĩ kia khinh công cũng tầm thường, muốn vượt tường phải nhảy lên bờ tường trước, rồi mới trên bờ tường nhảy xuống. Chàng vội lén về buồng mình, đóng cửa lại, hai đạo sĩ kia không biết gì. Dương Quá ghé tai sát tường lắng nghe động tĩnh bên kia.

Chỉ nghe hai đạo sĩ nói nho nhỏ với nhau, cuộc tử võ ngày mai đã nắm chắc phần thắng, cùng cởi quần áo lên giường ngủ, bỗng Bì Thanh Huyền kêu lên:

- Ôi, chần sao ướt sũng thế này? Khiếp, khai ơi là khai, Cơ sư huynh lười quá, đi tiểu luôn trong chần thế này?

Cơ Thanh Hư ngơ ngác, nói:

- Cái gì mà tiểu tiện luôn trong chần?

Rồi chính y cũng kêu toáng lên:

- Mèo chết tiệt ở đâu lại đến đái vào chần thế này?

Bì Thanh Huyền nói:

- Mèo đái có bao giờ lại sũng ra thế này?

Cơ Thanh Hư nói:

- Ủ kỳ quái... Thôi chết, bạc đâu mất rồi?

Buồng bên kia náo loạn cả lên, hai gã đạo sĩ tìm cái bọc đựng bạc khắp nơi. Dương Quá thích thú cười thầm. Nghe Bì Thanh Huyền gọi to:

- Điểm bạn nhi, điểm bạn nhi, các người ở đây mở hắc điểm phải không? Nửa đêm vào đánh cắp vàng bạc của khách nhân thế này ư?

Hai đạo sĩ kêu âm ỉ, điểm bạn đang ngủ bị đánh thức dậy, giục

mắt hỏi. Bì Thanh Huyền thộp ngực áo y bảo y mở hắc điếm. Điếm bụn vội đi gọi chuông cự, người thấp đèn, điếm đường của khách điếm cùng thức dậy; tiếp đó các khách trọ cũng lần lượt kéo sang xem có gì ồn ào. Dương Quá trà trộn lẫn vào đó. Chỉ nghe điếm tiểu nhị trở tài hùng biện, thao thao bất tuyệt, trình bày lý lẽ khiến hai đạo sĩ Cơ Bì á khẩu vô ngôn. Điếm tiểu nhị này vốn có cái tính thích đấu khẩu với người khác, bình thời còn ưa tán dóc với người bên cạnh, huống hồ lúc này có nhiều người xúm lại nghe, mà y thì hăng hái vì có lẽ phải. Y nói đến sùi bọt mép, càng nói tinh thần càng hăng hái. Hai đạo sĩ Cơ, Bì ngượng quá hóa giận, đã định động thủ, song nghĩ đến thanh qui bổn phái, nơi này ở ngay dưới chân núi Chung Nam, há dám gây chuyện? Họ đành nuốt giận, đóng cửa nằm ngủ. Gã điếm tiểu nhị vẫn còn chưa chịu ngừng lời ở bên ngoài.

Sáng hôm sau, Dương Quá dậy ăn điếm tâm, gã điếm tiểu nhị bẻm mép kia chào hỏi, vẫn còn lảm bảm chửi người. Dương Quá cười, hỏi:

- Hai gã tặc đạo kia sao rồi?

Điếm tiểu nhị đắc ý nói:

- Mẹ nó chứ, hai tên đạo sĩ thối tha ấy tưởng có thể ăn quịt, ngủ quịt. Kể ra nể cung Trùng Dương; cũng có thể thí không cho chúng, nhưng chúng lại dám bảo ở đây mở hắc điếm. Hôm nay trời chưa sáng hẳn, hai tên đạo sĩ thối tha ấy đã cuốn gói đi rồi. Hừ, lão phu nhất định phải báo cho cung Trùng Dương biết, giáo phái Toàn Chân có hàng ngàn hàng vạn đạo gia, sao lại có kẻ không giữ nghiêm thanh qui giới luật như thế? Hai tên đạo sĩ ấy lão phu đã nhớ kỹ mặt chúng, có mà chạy đằng trời...

Dương Quá cười thâm, nói khích thêm vài câu, trả tiền phòng, hỏi kỹ lối đi tới Sài Lang cốc, rồi lên đường.

Chẳng mấy chốc chàng đã đi hơn ba chục dặm. Sài Lang cốc không còn xa nữa, mà nhìn trời chỉ mới đầu giờ Thìn, Dương Quá nghĩ thâm: “Minh hãy tạm lánh một bên, xem cô cô đối phó với bọn kia ra sao. Tốt nhất là đừng để cô cô nhận ra mình trước”. Nhớ lại lần giả trang đánh lừa Hồng Lăng Ba, chàng lấy làm đắc ý, quyết định giả trang một lần nữa; bèn lén vào sân sau một nhà nông phu nọ, nhìn trước ngó sau, thấy trong chuồng trâu có một con trâu đực rất lớn đang lông lộn cọ sừng, húc đầu âm ỉ vào gióng gỗ cửa chuồng. Dương Quá chợt nảy ra một ý: “Minh sẽ đóng giả kẻ mục đồng, cô cô có gặp cũng chẳng thể nhận ra”.

Chàng lén vào nhà, trong nhà chỉ có hai đứa bé đang chơi đùa, trông thấy chàng thì cả sợ, không dám ho he một tiếng. Chàng tìm quần áo, đổi lấy một bộ của nông phu, đi giày cỏ, lấy đất bôi lên mặt, lại gần chuồng trâu, thấy trên vách treo một cái nón rộng vành, một cây sáo ngắn, chính là vật thường dùng của trẻ mục đồng, chàng cả mừng, có hai thứ này đóng giả càng giống, bèn đội nón, giắt cây sáo vào lưng, nhặt một đoạn dây thừng buộc quanh người, rồi mở cửa chuồng trâu. Con trâu thấy chàng lại gần đã hầm hè tức giận, vừa thấy cửa chuồng mở, nó lập tức phóng ra, húc thẳng vào người chàng.

Dương Quá tay trái ấn đầu con trâu, phi thân lên lưng trâu. Con trâu này thân cao, thịt săn chắc, nặng ít ra bảy tám trăm cân, lông mượt sừng nhọn, trông thật hùng vĩ. Loáng một cái nó đã phóng ra tới đường cái. Nó đang giai đoạn động hớn, nóng nảy dị thường, nó cứ tung vó muốn hất Dương Quá ra khỏi lưng nó. Dương Quá kẹp chân ngồi vững, cực kỳ đặc ý, cười nói:

- Mi không vâng lời ta thì khổ thân mi thôi, con ạ.

Chàng vung tay lên, dùng cạnh bàn tay chém một nhát xuống vai con trâu. Cú chém này chàng mới dùng hai thành nội lực, song con trâu đực đã đau lắm rồi; nó kêu âm lên, định lồng lên ra oai, Dương Quá lại chém một nhát nữa. Chém hơn mười nhát, thì con trâu không dám chống lại nữa. Dương Quá lại thử dùng ngón tay ấn vào bên trái cổ con trâu, nó liền ngoảnh đầu sang bên phải; ấn vào bên phải cổ, nó liền ngoảnh đầu sang bên trái; ấn vào sau mông, thì nó tiến lên phía trước; ấn vào đằng trước thì nó lùi về phía sau, chịu sự chỉ huy của chàng.

Dương Quá cả mừng, ấn mạnh ngón tay xuống mông nó một cái, con trâu phóng lên phía trước, nhanh nhẹn lạ thường, chẳng kém gì ngựa. Không lâu sau nó chạy xuyên qua một cánh rừng rậm, tới một sơn cốc bốn phía là vách núi dựng đứng, đứng như lời mô tả của điếm tiểu nhị. Dương Quá bèn nhảy xuống đất, thả cho con trâu tự do gặm cỏ, tay cầm sẵn sợi dây thừng, nằm xuống đất giả vờ ngủ. Thỉnh thoảng chàng lại nhìn mặt trời, thấy vầng dương lên cao gần tới đỉnh đầu, trong lòng càng lúc càng hoảng loạn, chỉ sợ Tiểu Long Nữ không đến như đã hẹn với đối phương. Bốn phía tĩnh mịch, chỉ có con trâu thỉnh thoảng kêu lên một hai tiếng. Đột nhiên ở cốc khẩu có người vỗ tay, rồi từ sau núi mé nam cũng vọng lại mấy tiếng vỗ tay. Dương Quá nằm trên dốc, giơ một cái chân lấm bùn vất lên đầu gối bên kia, kéo cái nón che quá nửa mặt, chỉ để lộ con mắt bên phải ra ngoài.

Một lát sau từ cốc khẩu đi vào ba đạo sĩ. Hai người trong đó là Cơ Thanh Hư và Bì Thanh Huyền đã ở khách điểm đêm qua, còn người thứ ba trạc tứ tuần, thân hình thấp lùn, chắc là vị được gọi là “Thân sư thúc”. Dương Quá nhìn kỹ tướng mạo, dường như chàng từng gặp người này ở cung Trùng Dương. Từ phía sau có hai người chạy tới. Một người thân hình thô tráng, một người tóc bạc da nhăn, cả hai ăn mặc theo kiểu dân ăn mày, hẳn là hai vị Hàn, Trần của Cái Bang. Năm người kia tiến lại gần nhau, không nói năng gì, chỉ cung tay chào nhau, rồi sắp thành một hàng, hướng về phía tây.

Lúc đó từ ngoài cốc khẩu truyền vào tiếng lóc cóc.

Năm người kia đưa mắt cho nhau, cùng chăm chú nhìn về phía cốc khẩu; chỉ nghe tiếng lóc cóc càng lúc càng gần, ở cốc khẩu xuất hiện một khối trắng đen xen nhau, một bạch y thiếu nữ cười con lừa đen phóng vào. Dương Quá vừa nhìn, biết ngay không phải là Tiểu Long Nữ: “Chẳng lẽ bọn kia thêm một trợ thủ?” Chỉ thấy thiếu nữ tới cách năm người kia vài trượng thì dừng lừa lại, lạnh lùng nhìn năm người một lượt, vẻ mặt đầy ngạo mạn, tựa hồ không thềm nói chuyện với họ.

Cơ Thanh Hư nói:

- Tiểu a đầu, tưởng người không có gan tới đây cơ đấy, có trợ thủ nào thì gọi cả ra đi.

Thiếu nữ cười khẩy, xoẹt một cái, rút từ thắt lưng ra một thanh loan đao vừa mảnh vừa nhỏ, cong cong như mảnh trăng lưỡi liềm, ngân quang lóa mắt. Cơ Thanh Hư nói:

- Bọn ta đây có năm người, các trợ thủ của người bao giờ mới tới, bọn ta không thể chờ lâu.

Thiếu nữ giơ thanh loan đao, nói:

- Đây là trợ thủ của ta.

Thanh loan đao quét một vòng trong không trung, phát ra tiếng u u.

Lời này nói ra, sáu người đều kinh ngạc. Năm người kia kinh ngạc, vì thấy một thiếu nữ dám cả gan không dẫn theo trợ thủ, một mình đến tỷ võ với năm hảo thủ võ lâm. Dương Quá thì thất vọng quá chừng, chàng nóng lòng chờ Tiểu Long Nữ xuất hiện, nào ngờ “bạch y thiếu nữ xinh đẹp” lại là một người khác; đột nhiên nghịch khí dâng lên trong ngực, không sao kiềm chế nổi, bật ra thành tiếng khóc òa.

Chàng vừa khóc rống lên, thì sáu người kia cũng hết sức kinh

ngạc. Chỉ thấy một gã mục đồng thả trâu ăn cỏ trên dốc núi, không đáng để ý, chắc là gã mục đồng gặp chuyện oan ức gì, mới ra đây khóc như thế. Cơ Thanh Hư chỉ vị họ Hàn nói:

- Vị này là Hàn anh hùng trong Cái Bang.

Chỉ vị họ Trần nói:

- Vị này là Trần anh hùng trong Cái Bang.

Lại chỉ “Thân sư thúc”, nói:

- Sư thúc đạo trưởng Thân Chí Phàm của hai ta, người đã gặp rồi đó.

Thiếu nữ chẳng buồn lý đến, mục quang lạnh lùng, nhìn năm người kia như không có họ vậy.

Thân Chí Phàm nói:

- Người đã một mình tới đây, thì bọn ta cũng không thể động thủ với người. Hạn cho người mười ngày, sau mười ngày, người phải dẫn bốn trợ thủ đến đây.

Thiếu nữ nói:

- Ta đã nói ta có trợ thủ rồi, đối phó với lũ bị thọt như các người, cần chi phải dẫn thêm ai khác kia chứ?

Thân Chí Phàm nổi giận, nói:

- Tiểu a đầu, người quả thật điên rồi...

Lão đã định nhiec móc, song kìm lại được, hỏi:

- Rốt cuộc người có thuộc phái Cổ Mộ hay không?

Thiếu nữ hỏi lại:

- Phải thì sao? Không phải thì sao? Này lão đạo, lão đạo có dám động thủ với ta hay không đấy?

Thân Chí Phàm thấy nàng có một thân một mình, mà chẳng sợ hãi gì, đoán là người có mai phục sẵn hảo thủ đầu đây, Lý Mạc Sầu của phái Cổ Mộ là một nhân vật không phải tầm thường, bèn nói:

- Cô nương, bản đạo muốn hỏi, bỗng dưng vô cớ cô nương đã thương người của môn phái ta, là vì lẽ gì. Nếu người bên phía bản đạo có lỗi, bản đạo sẽ tới gặp sư phụ cô nương tạ tội, còn nếu cô nương không nói ra được lý do, thì đừng trách vô lễ.

Thiếu nữ cười khẩy, nói:

- Dĩ nhiên là vì hai tên tiểu tử kia vô lễ, ta mới phải giáo huấn họ. Nếu không, thiên hạ thiếu gì thứ, hà tất ta phải xẻo tai của họ?

Thân Chí Phàm càng nghe thiếu nữ nói, càng kinh nghi bất định. Lão khất cái họ Trần tuy đã già, nhưng rất nóng nảy, sắc tới, gân giọng, nói:

- Tiểu a đầu, nói chuyện với bậc tiền bối mà người không thềm xuống lừa ư?

Nói rồi vọt tới trước đầu con lừa đen, đưa tay chộp lấy cánh tay phải của thiếu nữ. Động tác xuất thủ cực lẹ, thiếu nữ tránh không kịp, cánh tay phải cầm đao bị nắm, không thể vung đao chống đỡ.

Nào ngờ thiếu nữ hơi xoay cánh tay phải, thanh loan đao vẫn ngoặt lại được. Lão khất cái họ Trần kinh hãi, vội buông tay ra. Phải nói là lão biến chiêu cực nhanh, vậy mà hai ngón tay cũng vẫn bị lưỡi đao làm chảy máu ròng ròng. Lão nháy lùi lại, rút đơn đao ra, quát to:

- Tặc tiện nhân, đúng là người chán sống mất rồi.

Lão khất cái họ Hàn rút ra một cặp liên tử chùy, Bì Thanh Huyền và Cơ Thanh Hư cũng rút kiếm khỏi bao, thấy kiếm nhẹ hẫng đi, cả hai không hẹn cùng kêu “ôi” một tiếng, cả kinh, vì thanh kiếm trong tay mình đã gãy từ lúc nào.

Thiếu nữ thấy thần thái ngơ ngác của hai gã đạo sĩ, thì bất giác cười òa; Dương Quá đang đau lòng, nghe tiếng cười của thiếu nữ, nhìn bộ dạng ngơ ngác của hai gã đạo sĩ, cũng không khỏi phì cười. Chỉ thấy thiếu nữ hơi ngả người chém một đao vào đầu Bì Thanh Huyền. Bì Thanh Huyền vội rút đầu lại, nào ngờ đao thế bất tận, cổ tay hơi xoay, loan đao đang giữa chừng chọt ngoặt xuống dưới, trúng góc trán bên phải của Bì Thanh Huyền, lập tức máu tươi chảy ròng ròng. Bốn người còn lại vừa kinh ngạc vừa tức giận, vây tròn xung quanh con lừa đen. Bì Thanh Huyền và Cơ Thanh Hư lùi lại phía sau, mỗi người tay cầm một thanh kiếm gãy vút đi thì tiếc, giữ lại cũng vô dụng, loay hoay chưa biết nên làm thế nào.

Thiếu nữ hú một tiếng, tay trái giật dây, con lừa đen phóng ra xa mấy trượng. Hai lão khất cái họ Trần, họ Hàn tức thì đuổi theo, đao chùy cùng vung lên tấn công. Thân Chí Phàm cũng xông tới, sử dụng kiếm pháp phái Toàn Chân, mũi kiếm nhằm toàn vào những chỗ yếu hại của đối phương. Dương Quá thấy kiếm pháp của y kém hẳn Doãn Chí Bình và Triệu Chí Kính, đoán rằng y chỉ xếp thứ ba thứ tư trong hàng chữ “Chí”. Dương Quá lúc này tâm thần đã phân nào trấn tĩnh, mới nhìn kỹ dung mạo của thiếu nữ, thấy mặt nàng hình trái soan xinh xắn, tuổi còn thua chàng một, hai năm; hèn chi điểm tiểu nhị

không tin rằng “bạch y thiếu nữ xinh đẹp” là tỷ tỷ của chàng. Nàng tuy cũng mặc bộ quần áo màu trắng, song nước da ngăm ngăm, khác hẳn nước da trắng như tuyết của Tiểu Long Nữ. Dao pháp của nàng rất linh hoạt, phần lớn giống như cách sử kiếm, đậm nhiều hơn là chém. Dương Quá nhìn vài chiêu, nghĩ thầm: “Nàng sử dụng quả nhiên là võ công của phái ta, chẳng lẽ nàng là đệ tử của Lý Mạc Sầu?” Nghĩ bụng cả hai phe đều không phải là người tốt, bất kể ai thắng ai bại cũng vậy, lại nghĩ thầm: “Người như nàng mà cũng đòi xưng là “bạch y thiếu nữ xinh đẹp”. Nàng có làm a hoàn cho cô cô của ta cũng chưa xứng”. Thế là chàng nằm gối đầu lên tay, nhìn nghiêng xem đôi bên giao đấu.

Mười mấy chiêu đầu, thiếu nữ chưa bị núng thế, nàng ngồi trên lưng con lừa, trên cao nhìn xuống, loan đao vung chém tới tấp, năm người không thể không nhảy qua nhảy lại né tránh. Lại đấu hơn mười chiêu nữa, Cơ Thanh Hư thấy thanh kiếm gãy trong tay quả là vô dụng, chợt nghĩ một cách, gọi:

- Bì sư đệ, hãy theo ta.

Rồi chạy tới một bụi cây, chọn một cây nhỏ, dùng kiếm chặt sát gốc, phạt hết cành lá, thành một cây gậy nhọn. Bì Thanh Huyền cũng làm như vậy. Hai người dùng gậy làm binh khí, từ hai phía tả hữu đâm về phía con lừa đen. Thiếu nữ quát khê:

- Nhìn đây!

Nàng vung đao phạt ngang hai cây gậy; nhưng chỉ phân tâm một chút, liên tử chùy của lão họ Hàn và trường kiếm của Thân Chí Phàm trước sau cùng đánh tới. Thiếu nữ vội cúi đầu, né người, liên tử chùy vụt qua sát mặt nàng. Keng một tiếng, loan đao và trường kiếm đụng nhau; đúng lúc ấy con lừa rú lên một tiếng đau đớn, chân trước tung lên, thì ra nó bị Cơ Thanh Hư đâm trúng một gậy. Lão khất cái họ Trần lăn một vòng, triển khai Địa Đường đao pháp, dùng sống đao chém mạnh vào chân lừa, con lừa đen tức thời quỵ xuống. Thế là thiếu nữ kia không thể cưỡi lừa mà giao chiến. Nàng thấy kiếm và chùy cùng đánh tới, vội phi thân lên, tay trái chộp được cây gậy của Bì Thanh Huyền, dùng lực bẻ gãy làm hai đoạn. Hai chân vừa chạm đất, nàng hồi đao quét ngang, gạt cây đao của lão khất cái họ Trần đánh tới. Dương Quá kinh ngạc: “Sao, nàng ta bị thương rồi ư?”

Thì ra chàng thấy chân trái của thiếu nữ đi hơi khập khiễng, nên từ đầu nàng không chịu rời khỏi lưng lừa. Lòng hiệp nghĩa của Dương Quá trời dậy, định ra tay giúp nàng, nhưng chợt nghĩ: “Mình và cô cô

đang sống yên lành trong nhà mồ, thì mục Lý Mạc Sầu tàn ác mò tới mới đến nông nổi này. Nay thiếu nữ kia lại mạo xưng là cô cô của ta, đòi người ta gọi là “bạch y thiếu nữ xinh đẹp” mà không biết ngượng.” Chàng bèn ngoảnh đi, không thèm nhìn nàng ta nữa. Tiếng binh khí va nhau keng keng không dứt, cuối cùng chàng không nén được lòng hiếu kỳ, lại ngoảnh đầu xem, chỉ thấy tình thế đã thay đổi, thiếu nữ tránh bên này bên nọ, chống đỡ nhiều mà tấn công ít. Đột nhiên thiết chùy của lão khát cái họ Hàn bay tới, thiếu nữ nghiêng đầu né tránh, vừa hay trường kiếm của Thân Chí Phàm chém tới, “cách” khê một tiếng, một cái kẹp tóc bằng bạc bị đứt, một nửa mái tóc bị xổ ra. Thiếu nữ nhướn mày, mím môi, đánh trả một đao. Dương Quá thấy cử chỉ nhướn mày, mím môi của thiếu nữ thì xúc động mạnh: “Cô cô lúc giận ta cũng có thần sắc y hệt như thế”. Chỉ vì cử chỉ nổi giận của thiếu nữ mà Dương Quá quyết định giúp nàng; chàng nhật bảy, tám viên sỏi bỏ vào túi. Lúc này thần sắc của thiếu nữ đã giận lắm rồi. Thân Chí Phàm nói:

- Người là thế nào với Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu? Nếu không nói thực, đừng trách bọn ta không khách khí!

Thanh loan đao của thiếu nữ bỗng ngoằn ra sau gáy Thân Chí Phàm. Thân Chí Phàm không ngờ bị đòn đó, không kịp chống đỡ. Lão khát cái họ Trần vội kêu:

- Cẩn thận!

Cơ Thanh Hư vội giơ gậy gạt thanh loan đao, mới cứu sống được Thân Chí Phàm. Năm người thấy thiếu nữ sử dụng chiêu số tàn độc, hạ thủ không dung tình nữa. Trong giây lát, thiếu nữ liên tiếp gặp hiểm chiêu.

Thân Chí Phàm cho rằng thiếu nữ có liên hệ với Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu, nếu để Lý Mạc Sầu biết tin thì tai họa vô cùng, thấy nàng không có trợ thủ, chính là dịp giết người diệt khẩu, bèn liên tiếp đánh vào chỗ yếu hại của nàng.

Dương Quá thấy thiếu nữ bị nguy cấp, không thể chần chừ được nữa, liền nhảy lên lưng trâu, ấn vào móng nó một cái, hai chân chàng quặp chặt ngang bụng trâu. Con trâu đực lồng lên, lao thẳng tới chỗ sáu người.

Sáu người đang mải ác đấu, đột nhiên thấy một con trâu điên xông tới, đều cả kinh, nhảy ra tứ phía né tránh. Dương Quá nằm rạp trên lưng trâu, nhắm đúng các huyệt đạo như Hồn Môn, Thần Đường

ở lưng năm nam tử mà búng các viên sỏi, cả năm người cánh tay đều tê dại, binh khí rớt cả xuống đất. Dương Quá đã đánh trâu quay lại sườn núi, từ lưng trâu nhảy xuống đất, miệng kêu âm ỉ:

- Úi chao, úi chao, con trâu này phát điên mất rồi?

Thân Chí Phàm bị điểm huyết, binh khí bị rơi khỏi tay, mà không thấy kẻ địch xuất thủ thế nào, tự liệu đó là hành động của trợ thủ thiếu nữ kia, võ công của trợ thủ đó cao minh như thế, y làm sao còn dám ham chiến? May mà hai chân vẫn chưa việc gì, bèn bỏ chạy, miệng gọi:

- Trần đại ca, Hàn huynh đệ, chúng ta đi thôi!

Mấy người còn lại không kịp suy nghĩ, cũng chạy theo. Bì Thanh Huyền hốt hoảng thế nào lại chạy về phía thiếu nữ, Cơ Thanh Hư gọi to:

- Bì sư đệ, đây cơ mà!

Bì Thanh Huyền định quay lại, thì thiếu nữ đã sấn tới, thanh loan đao chém ngang. Bì Thanh Huyền cả kinh, trong tay không có binh khí, vội nghiêng người né tránh, ai dè hướng chém của thanh loan đao bất định, tưởng chém bên này mà lại chém bên kia, tưởng trên hóa dưới, đang phạt ngang lại bổ xuống trước mặt. Bì Thanh Huyền vội giơ tay gạt đi xoẹt một cái, thanh loan đao chém đứt mất bốn ngón tay của y. Y chưa cảm thấy đau ngay, cầm đầu bỏ chạy.

Lão khất cái họ Hàn chạy mười bước, thấy thiếu nữ không đuổi theo, thì nghĩ thầm: “Tiểu a đầu kia bị thọt chân, làm sao đuổi được kia chứ?” Bèn nhìn chân trái nàng ta một cái, đâu biết rằng cứ chỉ đó phạm vào điều đại kỵ của nàng ta, thiếu nữ lập tức nổi cơn lôi đình, quát:

- Quân ăn mày, ngươi tưởng ta không đuổi kịp ngươi ư?

Nàng xoay thanh loan đao mấy vòng, rồi ném vù nó đi, chỉ thấy thanh loan đao loang loáng trong không trung, rồi cắm phập vào vai trái của lão khất cái họ Hàn. Lão ôm vai, để nguyên thanh loan đao mà chạy, lát sau cả năm người đều đã chạy khuất vào rừng cây.

Thiếu nữ cười khẩy mấy tiếng, lòng đầy hồ nghi: “Không lẽ có người mai phục đâu đây, vì lẽ gì người đó lại giúp ta?” Thanh loan đao bằng bạc nàng ném, cắm vào vai lão khất cái họ Hàn, bất giác tiêng tiếc; cúi nhặt thanh đơn đao mà lão khất cái họ Trần đánh rơi dưới đất, đi tứ phía ngó nghiêng vào rừng cây, chẳng thấy bóng một ai, lại trở về chỗ cũ, thấy Dương Quá đang ngồi dưới đất, mặt mày ủ rũ,

miệng kêu trời than khổ.

Thiếu nữ hỏi:

- Này mục đồng, người kêu khổ gì vậy?

Dương Quá nói:

- Con trâu của ta tự dưng nổi điên, bị tuột mất mấy mảng lông, ta về nhà chắc sẽ bị chủ nhân đánh chết mất thôi?

Thiếu nữ nhìn con trâu, thấy lông nó mượt mà, đâu có mất gì, nói:

- Thôi được; coi như con trâu này đã giúp ta một chút, ta đền cho người một đĩnh bạc đây.

Nàng lấy trong bọc ra một thỏi bạc ba lạng, ném xuống đất, tưởng Dương Quá sẽ hoan hỉ cảm tạ, ai dè chàng vẫn mếu máo, lắc đầu không nhặt thỏi bạc.

Thiếu nữ nói:

- Người sao vậy, đồ ngốc, cả một thỏi bạc đấy!

Dương Quá nói:

- Một thỏi chưa đủ.

Thiếu nữ lấy ra một thỏi nữa, ném xuống. Dương Quá cố ý chọc ghẹo, vẫn lắc đầu. Thiếu nữ khó chịu, nhướn mày, sầm mặt, mắng:

- Không chịu à, đồ ngốc!

Nàng quay mình bỏ đi. Dương Quá thấy cử chỉ nổi giận của nàng bất giác máu nóng dâng lên ngực, thấy nôn nao, mắt cay cay, nhớ lại dáng dấp của Tiểu Long Nữ mỗi khi trách cứ chàng, tâm ý đã quyết: “Trong thời gian chưa tìm thấy cô cô, mình phải làm cho cô nương này thỉnh thoảng nổi cáu lên mới được?” Bèn giơ hai tay ôm lấy chân phải nàng ta, nói:

- Không được đi!

Thiếu nữ dùng lực hất, song bị chàng ôm chặt, không thoát ra được, thì càng tức, quát:

- Buông ra! Sao người lại làm như thế?

Dương Quá thấy nàng ta cau có thì càng thích chí, nói:

- Ta không về nhà được, cô cô hãy cứu ta.

Rồi kêu tướng lên:

- Cứu với! Cứu với!

Thiếu nữ vừa bực vừa buồn cười, giơ đao lên quát:

- Người không buông tay ra, ta sẽ chém chết người!

Dương Quá càng ôm chặt hơn, giả bộ khóc lóc, nói:

- Thì cô cô cứ chém chết ta đi cũng được, còn hơn về nhà cũng không sống nổi.

Thiếu nữ hỏi:

- Người muốn gì?

Dương Quá nói:

- Ta không biết, ta đi theo cô cô.

Thiếu nữ nghĩ thầm: “Chẳng tội gì vướng víu với cái tên ngốc này”, bèn chém xuống. Dương Quá đoán nàng sẽ không dám chém thật, vẫn cứ ôm chân nàng không thả, nào ngờ nàng xuất thủ tàn nhẫn, một nhát này tuy không định giết chàng, song cũng phải làm cho chàng đau đớn, không dám đeo bám nữa.

Dương Quá chờ đơn đao chỉ còn cách đỉnh đầu vài tấc, liền lăn tránh, miệng la to:

- Ối giết người, giết người!

Thiếu nữ càng tức, sấn tới chém xuống. Dương Quá nằm dưới đất, hai chân đá loạn xạ, mồm kêu:

- Ta chết, ta chết thôi?

Hai chân lấm đất của chàng cứ đá loạn lên, như kẻ đang giãy giụa, thực ra là mấy lần thiếu nữ suýt bị chàng đá trúng cổ tay, nên cũng chưa chém trúng được nhát nào. Dương Quá thấy nàng tức giận, chính là vẻ mặt mình muốn thấy, thì cứ nhìn trân trân như si dại. Thiếu nữ thấy chàng thần sắc kỳ quái, quát:

- Người đứng lên đi?

Dương Quá nói:

- Cô cô có giết ta hay không đã?

Thiếu nữ nói:

- Được, ta sẽ không giết người.

Dương Quá từ từ bò dậy, thở hổn hển, ngậm vận khí bế huyết, khuôn mặt liên tái nhợt như không còn hạt máu, ra điều sợ hãi lắm không bằng. Thiếu nữ đắc ý, nghĩ bụng: “Hừ xem người còn dám đeo bám ta hay không nào?” Nàng giơ đao chỉ mấy ngón tay của Bì Thanh Huyền bị nàng chém đứt rơi dưới đất, nói:

- Người ta hung hăng cỡ mấy, ta cũng còn chém đứt tay bọn

chúng nữa là.

Dương Quá giả vờ sợ sệt co rúm người lại. Thiếu nữ gài dao vào lưng, quay đi tìm con lừa đen, nhưng nó đã chạy mất từ hồi nào.

Dương Quá nhặt hai đỉnh bạc cất vào túi, dắt con trâu đi theo sau, gọi:

- Cô cô cho ta theo với.

Thiếu nữ chẳng buồn ngó, đi nhanh hơn, thoáng một lát đã bỏ chàng tụt lại sau rất xa. Nào ngờ vừa ngồi nghỉ, đã thấy chàng cười trâu từ xa phóng tới, miệng gọi:

- Cho ta theo với! Cho ta theo với!

Thiếu nữ cau mày, thi triển khinh công, chạy một mạch mấy dặm liền, tưởng chàng không tài nào theo kịp, ai dè chẳng mấy chốc lại nghe tiếng gọi vắng vắng “cho ta theo với”. Thiếu nữ giận không để đầu cho hết, chạy ngược lại, rút dao giơ sẵn. Dương Quá ôm đầu chạy đi, miệng kêu:

- Úi chao, úi chao!

Thiếu nữ chỉ cần chàng không bám theo, bèn quay người đi tiếp. Đi một hồi, lại nghe sau lưng có tiếng trâu rống, ngoảnh lại, thấy Dương Quá cười trâu ở xa xa phía sau, cách chừng ba, bốn chục bước. Thiếu nữ dừng chân chờ chàng tới, song Dương Quá thấy nàng không đi thì cũng dừng trâu, nàng đi tiếp thì chàng cũng đi theo; nếu nàng vác dao đuổi chàng, thì chàng cầm đầu chạy. Cứ đuổi rồi dừng như thế, trời đã tối mà thiếu nữ vẫn không thoát nỗi sự đeo bám của Dương Quá. Thiếu nữ thấy gã mục đồng tuy ngu ngốc, song cước bộ nhanh nhẹn dị thường, nghĩ rằng gã đã quen đi lại ở vùng núi, vậy muốn thoát sự đeo bám, thì phải đả thương cặp giò của gã.

Lại đi mấy hồi nữa, cái chân bên trái của thiếu nữ bị ngán, càng đi lâu càng mỏi, nàng bèn nghĩ ra một kế, gọi to:

- Thôi được, ta cho ngươi đi theo vậy. Nhưng ngươi phải vâng lời ta.

Dương Quá mừng hỏi:

- Cô cô cho ta đi theo thật chứ?

Thiếu nữ đáp:

- Thật, cần gì phải đánh lừa ngươi? Ta đi bộ mệt rồi, ngươi hãy để ta cùng cười trên lưng trâu.

Dương Quá cười trâu lại gần; trong bóng tối nhập nhoạng thấy

mục quang nàng ánh lên, biết là nàng ta không có ý tốt. Thiếu nữ nhún chân phải một cái, khéo léo leo lên lưng trâu, ngồi đằng trước Dương Quá, nghĩ thầm: “Ta mất lừa, thì cưỡi trâu cũng được”.

Nàng thúc mạnh đầu bàn chân vào bụng con trâu. Con trâu bị đau lồng lên. Thiếu nữ cười khẩy, đột nhiên thúc cùi chỏ ra phía sau, trúng vào giữa ngực Dương Quá. Dương Quá kêu “Chết rồi?” ngã lộn một vòng ra sau lưng.

Thiếu nữ vô cùng đắc ý, nghĩ thầm: “Tên tiểu tử vô lại để xem lần này ngươi còn bám theo ta được không”. Nàng ấn ngón tay vào bụng trâu, con trâu lồng lên nhanh hơn, bỗng nghe tiếng kêu oai oái của Dương Quá ở sau lưng; nàng ngoảnh lại, thấy chàng hai tay túm chặt đuôi con trâu, hai chân không chạm đất, để con trâu đưa đi như bay, mặt mũi lấm lem, trông rất thảm hại, song vẫn không chịu buông đuôi con trâu. Thiếu nữ vô pháp khả thi, liền vung đao định chặt tay chàng, chợt nghe tiếng người huyên náo, thì ra con trâu đã chạy tới một cái chợ. Người chen chúc khá đông, hết lối đi con trâu đành dừng lại.

Dương Quá cố tình làm cho thiếu nữ tức giận để ngắm thần sắc của nàng khi giận dữ. Chàng nằm dưới đất kêu to:

- Ngực ta đau quá, người đánh chết ta rồi?

Dân đi chợ liền bu lại xung quanh. Thiếu nữ chen vào đám đông, định thừa cơ chuồn đi nào ngờ Dương Quá đã ôm chặt lấy chân phải của nàng, nói to:

- Dừng đi, dừng đi!

Mọi người hỏi:

- Làm sao thế? Hai người cãi nhau chuyện gì vậy?

Dương Quá nói:

- Nàng là tức phụ nhi (cô vợ trẻ) của ta, nàng không cần ta, nàng đánh ta.

Một người nói:

- Tức phụ nhi mà đánh phu quân thì còn ra cái thể thống gì?

Thiếu nữ mày liễu dựng ngược, giơ chân trái mà đá. Dương Quá đẩy một người cao lớn ở bên cạnh, khiến cú đá kia trúng vào lưng người ấy. Đại hán nổi giận, mắng:

- Tiểu tặc nhân, đá người hả?

Rồi tung quả đấm to tướng về phía nàng. Thiếu nữ mượn lực ở cùi

chỗ của người ấy mà đẩy mạnh, thân hình nặng hai trăm cân của đại hán bay đi, kêu oai oái trên không, rồi rơi xuống đám đông, những người bị đè kêu la âm ỉ, loạn cả lên.

Thiếu nữ cố sức thoát khỏi Dương Quá, bị chàng ôm chặt lấy chân, làm sao thoát nổi? Thấy năm, sáu người kéo lại chắc là gây khó dễ với nàng, nàng bèn cúi đầu nói:

- Ta đưa người đi thì được chứ gì, buông ra đi.

Dương Quá hỏi:

- Có còn đánh ta nữa thôi?

Thiếu nữ đáp:

- Không đánh nữa.

Dương Quá bấy giờ mới buông tay, bò dậy. Hai người rời đám đông, ra khỏi chợ, nghe tiếng huyên náo sau lưng. Trong lúc vội vã, Dương Quá vẫn dắt theo con trâu đực.

Dương Quá cười hi hi, nói:

- Mọi người cũng bảo tức phụ nhi không được đánh phu quân đó.

Thiếu nữ hầm hầm nhìn chàng, nói:

- Đồ chết tiệt, ngươi còn nói năng bậy bạ, còn nói tức phụ nhi gì gì nữa, thì đừng trách ta bỏ võ sọ ngươi ra.

Nói rồi giơ đao lên. Dương Quá ôm đầu, nhảy ra xa mấy bước, cầu xin:

- Hảo cô nương, ta không dám nói thế nữa.

Thiếu nữ nói :

- Trông ngươi bản thủ thế kia, nữ nhân có xấu như ma cũng cũng chẳng thềm làm tức phụ nhi của ngươi.

Dương Quá cười hi hi, không đáp. Trời đã tối hẳn, hai người nhìn lại chỗ cái chợ kia, thấy khói bếp bốc lên, bụng đói cồn cào. Thiếu nữ nói:

- Thằng ngố, ngươi đến chợ mua mười cái bánh mang về đây.

Dương Quá lắc đầu, nói:

- Ta không đi.

Thiếu nữ cau mặt, hỏi:

- Tại sao ngươi không đi?

Dương Quá nói:

- Cô nương lừa ta đi mua bánh bao, rồi một mình chuồn mất chứ

gì.

Thiếu nữ nói:

- Ta không chuồn đi đâu cả.

Dương Quá vẫn lắc đầu. Thiếu nữ định đâm chàng, chàng chạy tránh. Nàng đuổi theo. Hai người chạy vòng quanh con trâu, thiếu nữ chân bị thọt, tuy thi triển khinh công cũng không thể đuổi kịp chàng. Nàng tức không để đầu cho hết, nghĩ thầm mình một thân võ công, lại cơ trí khôn khéo, thế mà đành thúc thủ vô sách trước một gã mục đồng vừa ngớ ngẩn vừa bần thủ, thì quả là đồ vô dụng. Dương Quá lại giả trang quá giống, nếu không thì sau mấy phen giết chàng không nổi, nàng đã phải nghi ngờ từ sớm. Nàng theo đường lớn đi về phía nam, thấy Dương Quá cưỡi trâu lẻo đẹo theo sau một quãng. Nàng nghĩ cách phải bất ngờ giết chàng. Đi một hồi, thấy bên đường có một tòa thạch thất đồ nát cũ kỹ, tựa hồ không có người ở, nàng nghĩ thầm: “Đêm nay mình ngủ ở đây, đợi nửa đêm tên tiểu tử kia ngủ say, mình sẽ cho hắn một đao chết quách là xong”, bèn đi tới thạch thất, đẩy cửa, chỉ thấy mùi ẩm mốc xộc vào mũi, bàn ghế bên trong cũ nát, rõ ràng ngôi nhà bỏ hoang đã lâu. Nàng lấy cỏ lau sạch một cái bàn, rồi nằm lên bàn nhắm mắt dưỡng thần.

Không thấy Dương Quá theo vào, thiếu nữ gọi:

- Thằng ngốc, thằng ngốc?

Không có tiếng trả lời, nàng nghĩ thầm: “Chẳng lẽ nó biết mình định giết nó, nên bỏ chạy rồi!” Không nghĩ đến nữa. Rất lâu sau, đang mơ mơ màng màng, bỗng ngửi thấy mùi thịt thơm nức mũi. Nàng ngồi dậy, bước ra ngoài, thấy Dương Quá đang ngồi dưới ánh trăng, tay cầm một miếng thịt to, miệng nhai ngon lành, trước mặt có một đồng lửa nhỏ gác mấy cây củi nướng thịt. Mùi thịt nướng tỏa ra từng chập thơm lừng. Dương Quá thấy nàng bước ra, cười cười hỏi:

- Muốn ăn không?

Rồi ném cho nàng một miếng thịt nai đã nướng còn nóng. Thiếu nữ đón lấy, bụng đang đói ngấu, cắn luôn một miếng nhỏ, tuy không có muối, song thật tươi ngon, bèn ngồi xuống bên đồng lửa, nhai chậm chậm, nàng cắn miếng thịt từng chút một, ăn rất nhỏ nhẹ; trong khi Dương Quá cắn từng miếng to, nhai nhồm nhoàm; nàng phải ngoảnh mặt ra chỗ khác, không muốn thấy sự thô tục.

Nàng ăn hết miếng thịt, Dương Quá lại đưa cho nàng một miếng to. Nàng hỏi:

- Đồ ngốc, tên người là gì?

Dương Quá chậm rãi nói:

- Cô nương là tiên nữ hay sao mà lại biết tên ta là Đồ ngốc?

Thiếu nữ đắc chí, cười nói:

- Ồ thì ra tên người là Đồ ngốc. Thế cha mẹ người đâu?

Dương Quá nói:

- Chết cả rồi. Cô nương tên là gì?

Thiếu nữ nói:

- Ta không biết, người hỏi để làm gì?

Dương Quá nghĩ thầm: “Cô nương không chịu nói, ta sẽ khích cho cô nương phải nói” bèn đắc ý nói:

- Ta biết rồi, cô nương cũng tên là Đồ ngốc, nên mới giấu không dám nói.

Thiếu nữ tức giận, đứng dậy, đâm vào đầu chàng một cái, mắng:

- Ai bảo tên ta là Đồ ngốc? Chính người là Đồ ngốc thì có.

Dương Quá nhăn nhó, ôm đầu nói:

- Người ta hỏi ta, tên ta là gì, ta bảo không biết, thế nên người ta gọi ta là Đồ ngốc; cô nương cũng trả lời không biết, thế chẳng phải cô nương cũng tên là Đồ ngốc là gì?

Thiếu nữ nói:

- Ai bảo ta không biết? Ta không thích nói cho người biết ta họ Lục, người hiểu chưa?

Thiếu nữ chính là cô bé Lục Vô Song năm nào hái hoa sen ở Gia Hưng. Người cùng với biểu tủy Trình Anh và huynh đệ họ Võ trong lúc chơi hái hoa bị ngã gãy chân; Võ tam nương đang chữa trị cho nàng, đúng lúc ấy Hồng Lăng Ba đến tập kích, việc nắn xương chưa xong, nên sau này chân trái của nàng bị ngắn mất hơn một tấc, đi hơi khập khiễng. Nàng có nước da không thật trắng, nhưng dung mạo tú lệ, càng lớn càng xinh, chỉ tội một chân khập khiễng.

Hôm Lý Mạc Sầu giết hại cha mẹ, nô tì nhà nàng, bắt cóc nàng đi, vốn cũng định giết nàng, nhưng thấy trên cổ nàng quàng tấm khăn lụa, nghĩ đến tình xưa của bá phụ nàng là Lục Triển Nguyên, chân chừ chưa nở hạ thủ. Lục Vô Song thông minh khôn ngoan, biết rơi vào tay nữ ma đầu thì sống chết chỉ trong gang tấc, nữ ma đầu này đến và đi như gió lốc, đừng hòng trốn thoát tay mụ ta. Thế là ngay từ đầu Lục Vô Song đã tỏ ra ngoan ngoãn, tìm mọi cách lấy

lòng, khiến nữ ma dầu sát nhân không chớp mắt ấy dần dần quên ý định giết nàng. Lý Mạc Sầu có lúc nhớ mối hận xưa, bèn gọi nàng ra mắng nhiếc một hồi. Lục Vô Song cố ý để đầu bù tóc rối, dáng đi khập khiễng; Lý Mạc Sầu thấy nàng có vẻ tội nghiệp, chửi mắng một trận đã tức, rồi thôi. Lục Vô Song cứ thế ủy khúc cầu toàn, cố làm một đứa bé ngoan ngoãn, nghiêm nhiên trở thành một môn hạ của nữ ma dầu.

Lục Vô Song chôn chặt mối thù của cha mẹ trong lòng, không để lộ chút gì. Lý Mạc Sầu có hỏi tới cha mẹ của nàng, nàng đều giả bộ không nhớ gì hết. Mỗi khi Lý Mạc Sầu và Hồng Lăng Ba luyện võ, nàng ở bên đưa kiếm dăng khăn, châm trà dăng trái cây, hầu hạ rất mực chu đáo. Nàng đã có căn cơ võ học, nhìn hai người luyện võ thì thâm ghi nhớ. Khi hai người đi vắng, nàng mới lên luyện tập, thường ngày lại càng cố lấy lòng Hồng Lăng Ba. Sau đó Hồng Lăng Ba nhân lúc thấy sư phụ đang vui vẻ, liền thay mặt Lục Vô Song xin cho nàng, thế là Lục Vô Song cũng trở thành đệ tử của Lý Mạc Sầu.

Cứ thế mấy năm, võ công của Lục Vô Song ngày càng tinh tiến. Có điều là đối với nàng, Lý Mạc Sầu vẫn ngờ vực, đừng nói võ công thượng thừa, mà ngay cả võ công hạng nhì cũng không truyền thụ. Ngược lại Hồng Lăng Ba thấy nàng đáng thương, thường kín đáo bày vẽ, chỉ dẫn, nên võ công của nàng nói là cao cũng không phải, bảo là thấp cũng không đúng.

Khi Lý Mạc Sầu và Hồng Lăng Ba trước sau đi lên núi Chung Nam tìm “Ngọc nữ tâm kinh”, Lục Vô Song thấy họ lâu ngày chưa trở về, bèn rời bỏ nơi ở của nữ ma dầu, về Giang Nam tìm kiếm xem cha mẹ sống chết ra sao. Hồi chín tuổi nàng thấy Lý Mạc Sầu đánh cha mẹ nàng trọng thương, thiết nghĩ lành ít dữ nhiều nhưng rốt cuộc nàng chưa chính mắt nhìn thấy cha mẹ tắt thở, nên vẫn le lói chút hi vọng, phải tìm hỏi cho ra. Lúc ra đi, nàng đánh liều lấy trộm bản sao quyển “Ngũ độc bí truyền” của Lý Mạc Sầu ghi chép các thứ độc dược và giải dược.

Chân trái bị thọt, nàng hận nhất kẻ nào cứ nhìn vào chân trái của nàng. Hôm rời tại khách điểm, hai đạo sĩ nhìn vào chân trái của nàng mấy lần, nàng bèn xuất ngôn chỉ trích, hai đạo sĩ tính cũng chẳng vừa, đôi bên lời qua tiếng lại, đi tới động thủ. Lục Vô Song dùng loan đao xẻo tai hai gã, mới có cuộc hẹn tái đấu ở Sài Lang cốc. Khi Lý Mạc Sầu bắt cóc nàng mang lên phương bắc, ở cửa hầm rượu nàng và Dương Quá từng gặp nhau, nhưng hồi ấy cả hai còn nhỏ, mấy năm qua đã thay đổi hẳn, bây giờ cả hai đều đã quên, không thể nhớ

ra.

Lục Vô Song ăn hết hai miếng thịt nai nướng, đã no. Dương Quá mượn ánh lửa ngắm sắc diện nàng, nghĩ thầm: “Cô cô của mình lúc này ở đâu không biết? Ước gì người ngồi kia là cô cô của mình, mình nướng thịt cho cô cô ăn, có phải tốt biết bao!” Mải nghĩ, chàng ngây người nhìn nàng. Lục Vô Song nghĩ thầm: “Hừ, người dám nhìn ta vô lễ thế kia, tạm thời ta nhẫn nại một chút, nửa đêm sẽ giết ngươi”. Liên vào trong nhà nằm ngủ.

Ngủ đến nửa đêm, nàng nhẹ nhàng trở dậy, đi ra ngoài, thấy Dương Quá nằm im không hề động đậy bên đống lửa, lửa đã tắt, bèn rón rén tới phía sau chàng, chém mạnh cây đao xuống, bỗng cổ tay tê dại, hồ khẩu chấn động đau nhói, tai nghe tiếng choang, tay buông rơi cây đao, chỉ cảm thấy chỗ vừa chém xuống rắn như sắt như đá. Nàng kinh ngạc, vội quay mình chạy, nghĩ thầm: “Chẳng lẽ tên tiểu tử lại luyện được cách chống lại đao kiếm?”

Chạy vài trượng, thấy Dương Quá không hề đuổi theo, ngoảnh lại, thấy chàng vẫn nằm bất động như cũ.

Lục Vô Song nghi ngờ, gọi:

- Đồ ngốc, Đồ ngốc! Ta có lời cần nói với ngươi.

Dương Quá không trả lời. Nàng nhìn kỹ, chỉ thấy Dương Quá nằm co quắp, hình thù quái dị, bèn đánh bạo tới gần, thấy chàng không giống hình người, giơ tay sờ sờ, hóa ra bên dưới quần áo rất cứng rắn, y như là một hòn đá. Kéo quần áo phủ bên trên ra, quả nhiên là một tảng đá, chứ đâu phải là Dương Quá.

Nàng sững sờ, gọi to:

- Đồ ngốc, Đồ ngốc!

Không có tiếng trả lời. Nàng lắng nghe, từ trong nhà hình như vọng ra tiếng ngáy, bèn đi vào, thấy Dương Quá đang nằm trên chính cái bàn nàng vừa nằm, lưng quay ra ngoài, ngáy như kéo bễ, đang ngủ say. Lục Vô Song cả giận, cũng chẳng nghĩ tại sao chàng tự đứng lại nằm ở đây, sấn ngay tới, giơ đao đâm vào lưng chàng.

Mũi đao đâm sâu, đúng là vào da thịt, chứ tay nàng không có cảm giác gì lạ. Chỉ nghe Dương Quá khịt khịt mũi nói mớ:

- Đứa nào gãi ngứa sau lưng ta đó? Hi hi, đừng nghịch, đừng nghịch, để yên ta ngủ!

Lục Vô Song tái mặt, hai tay run rẩy, nghĩ thầm: “Người này chẳng lẽ là ma quỷ?” Nàng quay người định chạy, nhưng hai chân riu

lại, chỉ nghe Dương Quá lại nói mớ:

- Sau lưng ngựa quá, chắc là con chuột nhất đến ăn vụng tảng thịt nai của ta rồi.

Chàng giơ tay, lôi từ sau lưng ra tảng thịt nai, ném phịch một cái xuống đất. Lục Vô Song há hốc mồm, bây giờ mới hiểu: “Thì ra Đồ ngốc đeo tảng thịt nai sau lưng, vừa rồi mũi đao của ta đâm trúng vào đó, chính ta bị giết mình”. Hai lần đâm, chém đều bị lừa, Lục Vô Song càng tức giận thêm, nghiêng răng nói:

- Đồ ngốc thối tha, xem lần này ta có lấy nổi mạng người hay không.

Nàng xông tới, vung đao chém mạnh xuống người chàng. Dương Quá vẫn ngáy, lăn mình một cái, lưỡi đao cắm phập xuống mặt bàn. Lục Vô Song định vận sức vào hai tay để rút cây đao lên, thì Dương Quá hình như đang mơ thấy ác mộng, nói mớ:

- Mẹ ơi, mẹ ơi, chuột nhất nó cắn con?

Hai chân lấm bùn của chàng giơ lên, chân trái gí vào huyệt Khúc Trì ở khuỷu tay, chân phải gí vào huyệt Kiên Tĩnh ở vai nàng, cả hai chỗ đều là đại huyệt trên cơ thể người, hai cái chân lấm lem giầy giầy thế nào mà lại điếm trúng hai huyệt ấy. Lục Vô Song tức thời đứng ngay đơ ra đó, làm cái giá để hai chân chàng gác lên. Lục Vô Song giận quá, thân hình tuy không cựa quậy được nhưng miệng thì vẫn có thể nói, bèn quát:

- Này, Đồ ngốc, mau bỏ hai cái chân hôi hám của người ra!

Chỉ nghe chàng ngáy to hơn. Lục Vô Song không biết làm cách gì, liền há miệng nhổ một bãi nước bọt về phía chàng. Dương Quá trở mình, mũi bàn chân phải gí trúng vào huyệt Cự Cốt, Lục Vô Song toàn thân tê dại, ngay miệng cũng không há ra được, mũi vẫn ngửi thấy mùi hôi từ bàn chân chàng xộc lên. Cứ thế chùng một tuần trà, Lục Vô Song giận tướng muốn ngắt đi, trong bụng thề độc: “Ngày mai khi huyệt đạo đã thông, nhất định ta sẽ băm vằm Đồ ngốc vài chục nhát đao”. Dương Quá nghĩ thầm đùa giỡn nàng như thế là đủ, bèn buông chân xuống, xoay mình lại, tuy trong bóng tối vẫn nhìn rõ thân sắc giận dữ của nàng, nàng càng giận thì hình như càng giống Tiểu Long Nữ, Dương Quá cứ trôn trôn nhìn nàng, không chớp mắt. Kỳ thực Lục Vô Song tướng mạo khác hẳn Tiểu Long Nữ, chẳng qua nữ nhân trong thiên hạ khi tức giận sẽ có diện mạo phần lớn giống nhau, Dương Quá quá nhớ sư phụ, nên nhìn Lục Vô Song giận dữ lại

ngờ đây là Tiểu Long Nữ, giống như trường hợp ăn bánh vẽ, nhìn cây mơ đỡ khát mà thôi. Lúc này ánh trăng chéch sang phía tây, chiếu từ ngoài cổng vào. Lục Vô Song thấy Dương Quá mở to mắt đăm đăm nhìn mình, thì nghĩ thầm: “Không lẽ Đồ ngọc giả vờ ngớ ngẩn? Hấn điểm huyết mình, chứ đâu phải là vô tình đập trúng huyết?” Nghĩ tới đó bỗng toát mồ hôi lạnh. Đúng lúc ấy, Dương Quá bỗng liếc xuống đất, nàng cũng đưa mắt nhìn theo, thấy dưới đất in rõ ba bóng đen đứng thành một hàng, là ba người đang đứng ngay ở cửa. Nhìn kỹ, tay họ đều lăm lăm vũ khí. Lục Vô Song thầm kêu khổ: “Nguy rồi, hỏng rồi, kẻ địch tìm đến, ta lại bị Đồ ngọc điểm huyết thế này”. Nàng liên tiếp gặp chuyện lạ, thâm tâm tuy nghi ngờ, song vẫn không thể tin rằng một gã mục đồng bản thủ lại có võ công cao minh đầy mình như vậy.

Dương Quá nhắm mắt ngáy to. Chỉ nghe một người ngoài cửa gọi:

- Con tiểu tiện nhân kia, mau ra đây, người cứ đứng yên trong ấy, tưởng đạo gia sẽ tha cho người chăng?

Dương Quá nghĩ thầm: “Vẫn là tên đạo sĩ”. Một người khác nói:

- Bọn ta cũng không cần lấy mạng người, chỉ xẻo hai cái tai và chặt ba ngón tay người mà thôi.

Người thứ ba nói:

- Lão phu ở bên ngoài chờ, ra ngoài này động thủ cho sướng tay.

Nói xong nhảy ra ngoài. Ba người dàn thành nửa vòng tròn ngoài sân.

Dương Quá vươn vai, thong thả ngồi dậy, nói:

- Ngoài kia ai gọi cái gì thế, Lục cô nương, cô nương đâu rồi? Ồ, sao cô nương lại đứng đờ ra thế?

Chàng ấn mấy cái vào sau lưng nàng. Lục Vô Song lập tức cảm thấy một luồng cường kinh truyền sang, toàn thân chấn động, ba huyết đạo đã được giải khai, cũng không kịp nghĩ ngợi gì, vội cúi nhặt thanh đơn đao, nhảy ra ngoài, chỉ thấy ba nam nhân đứng quay lưng về phía ánh trăng.

Nàng không nói gì, lật cổ tay đâm đơn đao về phía người đứng bên trái. Người đó tay cầm thiết tiên (roi sắt) vụt vào lưỡi đao. Thiết tiên của y vốn nặng, lực vụt lại mạnh, keng một tiếng, thanh đao của Lục Vô Song văng khỏi tay. Dương Quá đang nằm ngang trên bàn, thấy Lục Vô Song bước sang bên cạnh, tay trái đưa chéch, nghĩ thầm: “Hay lắm, đạo sĩ kia sắp mất kiếm cho mà xem”. Quả nhiên Lục Vô

Song thi triển võ công phái Cổ Mộ, đoạt được thanh kiếm từ tay gã đạo sĩ ở bên phải, thuận tay chém luôn, xoẹt một tiếng, trúng vai đạo sĩ. Gã kêu to, nhảy ra ngoài, xé vạt áo băng vết thương.

Lục Vô Song múa kiếm đấu với hán tử cầm thiết tiên. Gã hán tử thứ ba, thấp bé, cầm hoa thương (vũ khí cổ giống chiếc giáo, nhưng ngắn hơn) cứ đâm bên này một cái, đâm bên kia một cái, không dám lại quá gần. Gã sử dụng thiết tiên võ công không phải loại thường, sau hơn mười chiêu, Lục Vô Song bắt đầu cảm thấy khó địch nổi. Người ấy xuất thủ rất có khí độ, tựa hồ chú ý tới thân phận của mình; Lục Vô Song mấy lần thất thủ, người ấy đều không lấn tới quá mức.

Gã đạo sĩ băng bó xong vết thương, tay không nhảy vào, chỉ mặt Lục Vô Song, mắng:

- Tiểu tiện nhân phái Cổ Mộ kia, ngươi hạ thủ tàn độc quá!

Rồi múa quyền đâm tới. Bạch quang loáng lên, gã đạo sĩ thiếu chút nữa bị một kiếm chém vào lưng, nhưng cây hoa thương của gã thấp bé đã đâm phía sau Lục Vô Song, còn thiết tiên của gã thứ hai thì quất tới vai Lục Vô Song. Dương Quá kêu thảm “Không ổn”. Hai viên sỏi từ hai tay búng đi, một viên đánh bật hoa thương, một viên bắn trúng cổ tay phải gã đạo sĩ sử dụng thiết tiên.

Không ngờ gã đó võ công cao cường, cổ tay phải trúng đòn, thiết tiên không còn lực quất tới, nhưng tả chưởng lại nhanh như chớp đánh ra, hự một tiếng, trúng vào sườn Lục Vô Song. Dương Quá cả kinh, vội lao ra, thộp gáy ném gã đi. Gã bị bay ra xa hơn một trượng. Gã đạo sĩ bị thương và gã thấp bé thấy Dương Quá lợi hại như thế, vội diu hán tử vừa bị quăng ra, kéo nhau đi luôn, không dám ngoảnh lại.

Dương Quá cúi nhìn Lục Vô Song, thấy mặt nàng tái nhợt, hơi thở rất yếu ớt, bị thương thực không nhẹ, đưa tay đỡ nàng từ từ ngồi dậy, nghe hai tiếng “cách cách” nhẹ, là tiếng xương gãy chạm nhau, thì ra hai đả xương sườn của nàng đã bị gã sử dụng thiết tiên đánh gãy. Lục Vô Song vốn ngất lịm, do cử động chỗ xương gãy gây đau nhói khiến nàng tỉnh lại, rên thành tiếng. Dương Quá hỏi:

- Thế nào, đau lắm à?

Lục Vô Song đau đến ngất đi, nghiến răng nói:

- Hỏi cái gì? Dĩ nhiên là đau rồi. Đưa ta vào nhà đi.

Dương Quá bế nàng lên, không khỏi động chạm, hai cái xương gãy đụng nhau, lại đau hoa cả mắt.

Nàng kêu:

- Đau quá, người... người cố ý hành hạ ta. Ba tên kia đâu rồi?

Lúc Dương Quá ra tay, nàng đã bị đòn ngất đi nên không biết là chàng đã cứu mạng mình.

Dương Quá cười cười, nói:

- Họ ngỡ cô nương đã chết, nên phải tay bỏ đi rồi.

Lục Vô Song hơi yên tâm, mắng:

- Người cười cái gì? Đồ ngốc, thấy ta càng đau, người càng thích thú phải không?

Dương Quá mỗi lần nghe nàng mắng một câu, lại nhớ đến lúc chàng bị Tiểu Long Nữ mắng. Mấy năm chung sống với Tiểu Long Nữ trong nhà mồ là thời kỳ sung sướng nhất trong đời chàng, mỗi khi Tiểu Long Nữ mắng chàng, chàng đều cảm thấy dễ chịu. Lúc này chưa tìm thấy sư phụ, vừa may gặp một bạch y thiếu nữ, cảm giác cô đơn khổ sở cũng vơi bớt mấy phần.

Kỳ thực khi Tiểu Long Nữ mắng chàng, do tính nàng lãnh đạm, nên cũng chỉ nói vài câu lạnh nhạt mà thôi; đâu có mắng té tát như Lục Vô Song? Song tình cảnh Dương Quá lúc này thà có thiếu nữ mắng nhiếc chàng còn hơn là không có ai nói gì. Cho nên Lục Vô Song mắng nhiếc gì, chàng cũng chẳng để bụng, cứ bế nàng đặt lên bàn. Lúc nàng nằm xuống, chỗ xương gãy lại đau nhói, nàng kêu to lên, lúc kêu to, phổi hít khí vào mạnh, lại động tới xương sườn, càng đau hơn; nàng đành nghiến răng, trán vã mồ hôi lạnh.

Dương Quá hỏi:

- Để ta nối chỗ xương gãy cho cô nương chứ?

Lục Vô Song nhiếc:

- Đồ ngốc thối tha, người mà đòi biết cách tiếp cốt.

Dương Quá nói:

- Ở nhà ta có con chó ghẻ cắn nhau với con chó vàng nhà láng giềng, bị con kia cắn què một cẳng, ta đã chữa lành cho con chó ấy. Còn nữa, con heo nái nhà Vương bá bá bị gãy xương sườn, cũng do ta chữa khỏi đấy.

Lục Vô Song cả giận, nhưng không dám quát to, chỉ gằn giọng, nói:

- Người nhiếc ta là chó ghẻ, lại còn nhiếc là heo nái. Người mới là chó ghẻ, người mới là heo nái.

Dương Quá cười, nói:

- Dẫu có là heo, thì ta cũng phải là heo đực chứ. Hơn nữa, con chó ghẻ lại là chó cái, chứ chó đực không bao giờ bị ghẻ.

Lục Vô Song tuy nói năng sắc sảo, song hề nói một câu lại đau nhói ở ngực, tuy rất muốn đấu khẩu với chàng, song đành nhắm mắt nhịn đau, mặc kệ chàng. Dương Quá nói:

- Con chó ghẻ gãy chân, được ta tiếp cốt, mấy hôm đã khỏi, lại đi đánh nhau như chưa hề bị què vậy.

Lục Vô Song nghĩ thầm: “Không chừng Đồ ngọc hẳn biết tiếp cốt thật cũng nên. Huống hồ nếu không có người chữa trị, ta chết là cái chắc. Nhưng mà hẳn tiếp cốt cho mình, phải cởi áo nắn ngực... thì làm sao đây? Hừ, hẳn chữa không xong, thì ta liều chết với hẳn; hẳn chữa xong, thì ta cũng quyết không để cho kẻ nhìn thấy thân thể ta được sống trên đời”. Nàng từ nhỏ đã gặp thảm họa, phải nhẫn nhục giữ mạng sống, tâm trạng vốn khác hẳn người thường, sống lâu năm với Lý Mạc Sầu, tai nghe mắt thấy nhiều chuyện, càng học cách nghĩ cách làm tàn ác, tuổi còn nhỏ mà lòng dạ độc địa, hạ giọng, nói:

- Thôi được, nếu ngươi lừa ta, Đồ ngọc, ta quyết không để cho người được chết một cách yên lành.

Dương Quá nghĩ thầm: “Bây giờ không gây khó dễ, sau không còn dịp”, thế là lạnh lùng nói:

- Con heo nái nhà Vương bá bá bị gãy xương sườn, cô con gái của Vương bá bá khản khoản nhờ ta, gọi ta là “hảo ca ca” một trăm tiếng, ta mới chữa cho đấy...

Lục Vô Song nói:

- Ôi ôi, ôi, Đồ ngọc thối tha, Đồ ngọc xấu xa...

Ngực lại đau nhói lên.

Dương Quá cười, nói:

- Cô nương không chịu gọi cũng chả sao. Ta đi về nhà ta vậy. Cô nương cứ nằm đây mà nghỉ cho khỏe.

Đoạn đứng dậy, đi ra cửa.

Lục Vô Song nghĩ thầm: “Hắn bỏ đi, ta còn một mình ở đây, chắc chết mất”, đành nuốt giận, hỏi:

- Ngươi muốn thế nào?

Dương Quá nói:

- Lẽ ra cô nương cũng phải gọi ta là “hảo ca ca” một trăm tiếng;

nhưng vì suốt dọc đường cô nương mắng nhiếc ta khổ sở, vậy phải gọi một ngàn lần mới được.

Lục Vô Song nhắm tính trong đầu: “Hãy tạm đáp ứng hấn, đợi khi mình khỏi, sẽ trị cho hấn một phen cũng chưa muộn”. Bèn nói:

- Hảo ca ca, hảo ca ca, hảo ca ca... ối, ối, ối...

Dương Quá nói:

- Thôi được, còn chín trăm chín mươi bảy tiếng nữa, ta cho cô nương nợ, đợi khi khỏe hãy gọi.

Rồi bước lại, giơ tay cởi áo cho nàng.

Lục Vô Song bắt giặc co người lại, sợ hãi nói:

- Tránh ra! Người làm trò gì thế?

Dương Quá lùi một bước, nói:

- Để nguyên quần áo tiếp cốt thì ta chưa biết cách; con chó ghẻ và con heo nái đâu có mặc thứ gì.

Lục Vô Song cũng thấy buồn cười, nhưng khổ nỗi để cho chàng cởi áo thì xấu hổ quá, một lát sau, đành cúi đầu nói:

- Thôi được, ta chịu thua người.

Dương Quá nói:

- Cô nương không muốn chữa thì thôi, ta đâu cần...

Vừa nói tới đó, bỗng nghe ngoài cổng có tiếng người:

- Con tiện nhân ấy chắc chắn ở đâu đây trong vòng hai chục dặm, chúng ta mau lục soát...

Lục Vô Song vừa nghe giọng nói đó, thì mặt cắt không còn hột máu, bất chấp cái đau ở ngực, giơ tay bịt miệng Dương Quá, thì ra tiếng nói vừa rồi là của Lý Mạc Sầu.

Dương Quá nghe giọng nàng ta, cũng kinh ngạc.

Một giọng nữ khác nói:

- Thanh loan đao ở vai gã ăn mày chính là thanh đao của sư muội, chỉ tiếc là không tiện đứng ra nhận.

Chính là Hồng Lăng Ba.

Hai sư đồ Lý Mạc Sầu thoát ra khỏi “Hoạt tử nhân mộ”, về đến Xích Hà trang, thì phát hiện Lục Vô Song đã bỏ trốn, việc ấy cũng chẳng sao, không ngờ Lục Vô Song lại lấy mất quyển “Ngũ độc bí truyền”. Lý Mạc Sầu hoành hành trên giang hồ, các nhân sĩ võ lâm kính sợ, không phải vì nàng võ công cao cường, mà chủ yếu vì chất

độc của “Ngũ độc thần chưởng” và của “Băng phách ngân châm”. “Ngũ độc bí truyền” ghi chép các thứ độc dược và giải dược, cách điều chế, sử dụng cho ngân châm, nếu truyền rộng ra, thì Xích Luyện Tiên Tử có khác gì con rắn độc bị người ta bẻ mất răng. Những điều ghi trong sách, Lý Mạc Sầu đã thuộc lòng từ lâu, không cần mang sách theo bên mình, nàng ta đem cất ở một chỗ hết sức bí mật trong Xích Hà trang, ai ngờ Lục Vô Song vạn sự bình nhật đều lưu tâm ghi nhớ, biết được chỗ sư phụ cất giấu, khi quyết ý bỏ trốn, đã lấy sách mang đi.

Lý Mạc Sầu tức giận ghê gớm, dẫn Hồng Lăng Ba ngày đêm đuổi theo, nhưng Lục Vô Song bỏ trốn đã lâu lại toàn đi đường nhỏ, sư đồ Lý Mạc Sầu đi từ bắc xuống nam, từ nam sang đông, quanh đi quẩn lại mấy lần, thủy chung vẫn chẳng thấy tung tích Lục Vô Song đâu cả. Đêm nay tình cờ sư đồ hai người đi tới gần Đồng Quan, nghe các đệ tử Cái Bang truyền tin nhau triệu tập bang chúng Cái Bang. Lý Mạc Sầu nghĩ bụng đệ tử Cái Bang rải khắp thiên hạ, tai mắt linh thông, nhất định có người gặp Lục Vô Song, thế là hai sư đồ đi tới nơi họ tụ họp để điều tra tin tức, đang đi chợt thấy một đệ tử năm túi của Cái Bang được một đệ tử khác vác chạy như bay, có mười bảy mười tám đệ tử khác chạy bên cạnh hộ vệ. Lý Mạc Sầu thấy vai người kia cắm một thanh loan đao, chính là thanh loan đao của Lục Vô Song. Lý Mạc Sầu liền bám theo bên cạnh nghe lén, loáng thoáng nghe mấy đệ tử Cái Bang nói rằng thanh loan đao ấy do một tiểu a đầu thọt chân phóng ra, trúng vai gã kia.

Lý Mạc Sầu cả mừng, nghĩ chuyện mới xảy ra, thì Lục Vô Song còn ở gần đây đây, thế là lao đi tìm, tìm đến trước tòa thạch thất hoang phế. Thấy ở đó có một đồng tro còn ấm, lại thoảng mùi máu tanh, vội thấp lửa soi bốn phía, thấy dưới đất có dấu máu còn mới, rõ ràng ác đấu xảy ra chưa lâu. Lý Mạc Sầu kéo áo Hồng Lăng Ba, chỉ tay vào trong nhà. Hồng Lăng Ba gật đầu, đẩy cửa, múa kiếm hộ thân, xông vào. Lục Vô Song nghe sư phụ và sư tử nói với nhau, biết là nguy rồi, đành nằm chờ chết. Chỉ thấy một cái bóng vàng đẩy cửa lướt vào, chính là sư tử Hồng Lăng Ba.

Hồng Lăng Ba rất quý sư muội, biết phen này sư phụ sẽ dùng đủ cách ác độc, sư muội sẽ bị hành hạ thống khổ vạn phần trước khi chết, thấy nàng ta đang nằm trên bàn, bèn vung kiếm đâm luôn để sư muội khỏi bị khổ sở. Mũi kiếm đâm sắp đến ngực Lục Vô Song, thì Lý Mạc Sầu vỗ vào vai Hồng Lăng Ba một cái, cánh tay nàng vô lực, liền thõng xuống. Lý Mạc Sầu cười khẩy, nói:

- Chẳng lẽ ta không biết động thủ sát nhân hay sao? Làm gì phải vội?

Rồi nói với Lục Vô Song:

- Người gặp sư phụ mà không vái chào ư?

Lúc này Lý Mạc Sầu tuy tức giận, nhưng lời lẽ vẫn như thường ngày. Lục Vô Song nghĩ thầm: “Hôm nay gặp mục ta, dù van xin hay ngang ngạnh thì cũng đều bị mục ta hành hạ khổ sở”, bèn thản nhiên nói:

- Sư phụ với nhà ta có mối thâm cừ, khỏi cần nhiều lời.

Lục Vô Song chăm chú nhìn, mục quang cũng không lộ rõ là vui hay buồn. Hồng Lăng Ba thì vẻ mặt đầy thương hại. Lục Vô Song hơi bĩu môi, sắc mặt thản nhiên.

Ba người cứ thế nhìn nhau một hồi lâu, Lý Mạc Sầu nói:

- Quyển sách đâu, đưa đây.

Lục Vô Song nói:

- Bị một gã đạo sĩ thối tha, một tên ăn mày xấu xa cướp mất rồi.

Lý Mạc Sầu thâm kinh hãi, nàng tuy không có thù oán gì với Cái Bang, nhưng với phái Toàn Chân thì đụng chạm không nhỏ, “Ngũ độc bí truyền” một khi rơi vào tay bọn họ, làm sao còn lấy lại được?

Lục Vô Song thấy sư phụ thản nhiên mỉm cười, tự biết sư phụ chính đang suy tính độc kế. Suốt thời gian đi trốn, nàng luôn luôn thấp thỏm sợ bị sư phụ đuổi bắt. Bây giờ đã bị sư phụ bắt được, nàng lại không sợ như trước, tự dưng lúc này lại nghĩ thầm: “Đồ ngốc đâu rồi nhỉ?”. Nàng sắp mất mạng, nghĩ đến gã mục đồng bắn thủ và ngốc nghếch, chẳng hiểu sao lại có cảm giác ấm áp và thân thiết. Đột nhiên có lửa sáng và tiếng chân sầm sầm.

Sư đồ Lý Mạc Sầu quay người lại, thấy một con trâu xông thẳng vào nhà, một bên sừng buộc cây đòn đao, sừng bên kia buộc một cây củi đang cháy bùng bùng. Cái thế lao tới của con trâu uy mãnh vô cùng, Lý Mạc Sầu vội né sang một bên, con trâu chạy một vòng trong nhà, rồi quay đầu chạy ra ngoài. Nó chạy vào rất hung hăng, lúc chạy ra cũng như điên, thoáng chốc đã phóng ra xa mấy trượng. Lý Mạc Sầu nhìn theo con trâu, thoát tiên cảm thấy hơi kỳ dị, sau đó nghĩ thầm: “Kẻ nào buộc củi lửa và đao nhọn vào sừng con trâu?”. Quay người lại cả hai sư đồ cùng kinh ngạc, Lục Vô Song vừa nằm trên bàn đã biến mất tăm.

Hồng Lăng Ba ngó trước ngó sau toà thạch thất một lượt, rồi nhảy lên mái nhà tìm kiếm. Lý Mạc Sầu đoán là mọi sự ở con trâu kia mà ra, bèn ra khỏi nhà đuổi theo. Trong đêm tối, chỉ thấy ánh lửa loang loáng ở sừng con trâu đã chạy vào cánh rừng trước mặt. Dưới ánh lửa, Lý Mạc Sầu thấy trên lưng trâu không hề có người cưỡi, xem chừng Lục Vô Song hoàn toàn không phải cưỡi con trâu chạy trốn. Nàng nghĩ thầm: “Phải rồi, nhất định có kẻ ở bên ngoài tiếp ứng, cho con trâu chạy vào để làm cho ta phân tâm, hẳn thừa Cơ cứu Lục Vô Song đi”. Song nhất thời nàng chưa biết đuổi về hướng nào, bèn gia tăng cước bộ, chẳng mấy chốc đã đuổi kịp con trâu, nàng nhảy vọt lên lưng nó, nhìn kỹ không thấy gì lạ, mới nhảy xuống, đá một cái vào mông con trâu, huýt một tiếng sáo miệng thông tin cho Hồng Lăng Ba, rồi một người từ bắc xuống nam, một người từ đông sang tây, bắt đầu truy đuổi.

Con trâu dĩ nhiên do Dương Quá lừa vào nhà. Chàng nghe thấy tiếng sư đồ Lý Mạc Sầu nói với nhau, bèn chuồn ra cửa sau, nép bên ngoài nghe lén; chỉ sau một câu đã biết Lý Mạc Sầu sắp giết Lục Vô Song; bèn nảy ra một kế, chạy lại chỗ con trâu, nhặt thanh đơn đao của Lục Vô Song bị thiết tiên đánh rơi, nhặt một cành củi khô, buộc hai thứ vào hai bên sừng trâu, đốt thanh củi, nằm ở dưới bụng con trâu, tay chân quặp chặt thân trâu, cho con trâu xông vào trong nhà, ôm lấy Lục Vô Song, lại nép dưới bụng trâu mà thoát ra. Chàng hành động thần tốc, con trâu lại cổ quái nhờ vậy đã qua mặt được Lý Mạc Sầu. Khi Lý Mạc Sầu đuổi kịp con trâu, thì Dương Quá đã ôm Lục Vô Song trốn vào một đám cỏ dày.

Trải qua phen vừa rồi Lục Vô Song đau đến chết đi sống lại. Mọi việc Dương Quá cứu làm sao, ôm nàng nấp dưới bụng trâu, chui nấp trong cỏ thế nào, nàng chỉ biết một cách lơ mờ. Nằm một chỗ rồi, thần trí mới phục hồi, kêu “ôi” một tiếng. Dương Quá vội lấy tay bịt miệng nàng lại, ghé tai nàng nói nhỏ:

- Đứng lên tiếng!

Chỉ nghe tiếng bước chân, Hồng Lăng Ba nói:

- Lạ thật, tại sao trong chớp mắt đã biến mất tăm là sao?

Lý Mạc Sầu từ đằng xa nói:

- Chúng ta đi thôi. Con tiện nhân ấy chắc đã chạy xa rồi.

Tiếng chân của Hồng Lăng Ba đi xa dần. Lục Vô Song khó thở, lại rên lên, Dương Quá vẫn cứ bịt miệng nàng, chưa buông tay ra.

Lục Vô Song giãy một cái, phát hiện mình đang nằm trong lòng chàng, vừa ngượng vừa cuống, giơ tay định đánh chàng. Dương Quá ghé tai nàng nói:

- Đừng mắc lừa, sư phụ cô nương đánh lừa cô nương đấy.

Lời vừa dứt, quả nhiên nghe Lý Mạc Sầu nói:

- Đúng là nó không còn ở đây.

Tiếng nói nghe như ngay bên cạnh hai người, Lục Vô Song giật mình, nghĩ thầm: “Không có Đồ Ngốc kiến cơ hành sự, thì mình mất mạng rồi”. Nguyên Lý Mạc Sầu nghi là Lục Vô Song trốn ở đâu đây, miệng nói là đi thôi, kỳ thực thi triển khinh công quanh quần ở lại, Lục Vô Song tí nữa thì trúng kế.

Dương Quá dỏng tai lắng nghe, lần này thì sư đồ Lý Mạc Sầu bỏ đi thật, mới bỏ tay bịt miệng Lục Vô Song ra, cười, nói:

- Tốt rồi, không phải sợ nữa.

Lục Vô Song nói:

- Buông ta ra.

Dương Quá nhẹ nhàng đặt nàng nằm trên cỏ, nói:

- Ta sẽ lập tức tiếp cốt cho cô nương, chúng ta cần mau chóng rời khỏi nơi này, để sáng mai e khó thoát thân.

Lục Vô Song gật gật đầu. Dương Quá sợ nàng giãy giụa kêu đau trong lúc nắm xương, sư đồ Lý Mạc Sầu có thể nghe thấy, bèn điềm huyết, cởi áo ngoài của nàng ra, nói:

- Nhất thiết chớ kêu đó!

Cởi xong áo ngoài, lộ ra cái áo trong màu trắng, dưới áo trong là cái yếm màu vàng. Dương Quá không dám cởi tiếp, đưa mắt nhìn lên, thấy nàng mắt nhắm nghiền, vừa ngượng vừa sợ. Dương Quá ngửi thấy mùi thơm của thân thể xử nữ, bất giác trống ngực đập thình thình. Lục Vô Song mở mắt, nhẹ nhàng giục:

- Người chữa cho ta đi!

Nói xong lại nhắm mắt vào, nghiêng mặt sang một bên. Dương Quá hai tay run run, cởi yếm của nàng ra, thấy hai bầu vú, không dám đưa tay sờ nắm. Lục Vô Song chờ hồi lâu, chỉ thấy gió mơn man da ngực lành lạnh, ngoảnh mặt lại, mở mắt ra, thấy Dương Quá dăm dăm nhìn như đờ đẫn, thì nổi giận, nói:

- Người... nhìn gì... mãi thế?

Dương Quá giật mình, đưa tay sờ nắm xương, chạm vào da thịt

trắng ngần của nàng, người như bị chớp giật, nóng bừng lên, vội rút tay lại. Lục Vô Song nói:

- Mau nhắm mắt vào đi, người còn nhìn ta, ta sẽ...

Nói đến đây, nước mắt ứa ra.

Dương Quá vội nói:

- Vâng, vâng, ta nhắm mắt đây. Cô nương... cô nương đừng khóc?

Liên nhắm mắt, hai tay sờ chỗ xương gãy, nắn lại thật khớp với nhau, lấy yếm che ngực nàng, đã hơi trấn tĩnh, liền chặt bốn đoạn cành cây, đặt hai đoạn trước ngực, hai đoạn sau lưng, dùng vỏ cây buộc chặt để chỗ xương gãy không xô dịch vị trí. Xong đâu đấy mới mặc áo lại, giải huyết cho nàng.

Lục Vô Song mở mắt ra, ánh trăng chiếu vào mặt chàng, thấy hai má chàng ửng hồng, vẻ ngượng nghịu, mắt đang ngó trộm nàng, bốn mắt chạm nhau, cả hai cùng vội ngoảnh đi nơi khác. Lúc này chỗ xương gãy đã cố định, tuy còn đau, nhưng không đau chói như lúc trước nữa, nàng nghĩ thầm: “Đồ ngốc quả có tài tiếp cốt”. Bây giờ nàng đã biết Dương Quá thực không phải kẻ tầm thường, càng không ngốc nghếch, nhưng ngay từ đầu đã quen miệng mắng nhiếc chàng, tuy vừa được chàng cứu, vẫn chưa chịu tỏ ra kính trọng, hỏi:

- Đồ ngốc, người bảo nên làm thế nào, ở lại đây hay trốn đi thật xa?

Dương Quá nói:

- Thế cô nương nghĩ sao?

Lục Vô Song nói:

- Tất nhiên phải đi xa, ở lại đây chịu chết à?

Dương Quá hỏi:

- Đi xa là đi đâu?

Lục Vô Song nói:

- Ta phải về Giang Nam, người có chịu đi theo ta hay không?

Dương Quá nói:

- Ta phải tìm cô của ta, không thể đi xa như thế được.

Lục Vô Song sa sầm mặt, nói:

- Được vậy thì người đi cho mau! Cứ mặc ta chết ở đây cho xong.

Giả dụ Lục Vô Song khôn khéo cầu xin, chắc hẳn Dương Quá sẽ không đáp ứng; đằng này thấy nàng giận dữ, buồn bã, trông rất

giống lúc Tiểu Long Nữ tức giận, thì chàng lại khó cự tuyệt, nghĩ thầm: “Không chừng cô cô lại đi Giang Nam, mình đưa Lục cô nương đến đó, có câu hảo tâm sẽ được báo đáp, trời sẽ run rủi cho mình gặp cô cô ở Giang Nam.” Chàng biết hi vọng ấy rất mỏng manh, song không nỡ cự tuyệt Lục Vô Song, đành tự an ủi mình, thở dài, cúi xuống bế nàng lên.

Lục Vô Song nói dối:

- Người bế ta lên làm gì?

Dương Quá cười, nói:

- Bế cô nương đi Giang Nam đây.

Lục Vô Song cả mừng, tươi cười, nói:

- Đồ ngốc, Giang Nam xa lắm, người làm sao bế ta đến tận đó?

Nói rồi ngoan ngoãn ngả đầu vào ngực chàng.

Con trâu đực đã chạy mất tiêu. Dương Quá sợ chạm trán với sư đồ Lý Mạc Sầu, toàn phải tìm đường nhỏ, vắng người mà đi. Chàng bước nhanh, nửa thân trên cố giữ yên, để khỏi chấn động đến vết thương của Lục Vô Song. Lục Vô Song thấy cây cối hai bên đường chạy lùi về phía sau, chàng đi nhanh như ngựa phi, so với nàng chạy một mình còn nhanh hơn, khinh công xem ra chẳng thua gì sư phụ, thì trong bụng kinh ngạc: “Thì ra Đồ ngốc thân mang tuyệt nghệ. Chàng còn ít tuổi, mà sao đã luyện được một thân võ công như thế?” Không lâu sau, phương đông rạng dần, nàng ngẩng mặt lên, thấy Dương Quá mặt mày tuy lấm lem, nhưng diện mạo thanh tú đôi mắt càng sinh động có thần, bất giác xúc động, dần dần quên cả chỗ đau trên ngực, rồi nàng ngủ thiếp đi.

Trời đã sáng hẳn, Dương Quá hơi mệt, chạy tới một cây to, chàng nhẹ nhàng đặt nàng xuống, mình thì ngồi nghỉ bên cạnh. Lục Vô Song mở mắt, mỉm cười nói:

- Ta đói. Người có đói hay không?

Dương Quá nói:

- Dĩ nhiên ta cũng đói, thôi được, ta tìm một phạn điểm mà ăn đã.

Chàng đứng dậy, bế nàng lên, có điều chàng bế nàng từ nửa đêm qua tới giờ, hai tay hơi mỏi, bèn đặt nàng ngồi lên vai mà đi.

Lục Vô Song hai chân đung nhẹ trước ngực Dương Quá, cười nói:

- Đồ ngốc, tên người rót cuộc là gì? Không thể trước mặt mọi

người, ta lại gọi người là Đồ ngọc.

Dương Quá nói:

- Ta không có tên, ai ai cũng gọi ta là Đồ ngọc.

Lục Vô Song hơi dỗi:

- Người không nói thì thôi! Thế sư phụ của người là ai?

Dương Quá nghe nhắc đến hai tiếng “sư phụ”, chàng vốn hết mực kính trọng Tiểu Long Nữ, thì không dám đùa bỡn, nghiêm mặt đáp:

- Sư phụ của ta là cô cô của ta.

Lục Vô Song tin liền, nghĩ thầm: “Thì ra là võ nghệ gia truyền”.
Lại hỏi:

- Cô cô của người thuộc nhà nào phái nào?

Dương Quá ngẩn ra, đáp:

- Cô cô sống ở nhà, thuộc phái nào ta cũng không biết.

Lục Vô Song hơi bực, nói:

- Người giả vờ ngọc ngách! Ta hỏi người, người học là học võ công của môn phái nào?

Dương Quá nói:

- Làm sao ta biết được?

Lục Vô Song nghĩ thầm: “Không lẽ hấn ngó ngẩn thật? Giỏi võ, nhưng mà ngu.” Bèn ôn tồn nói:

- Đồ ngọc, người thử nói xem, vì sao người lại cứu mạng ta?

Dương Quá nhất thời khó trả lời. Chàng nghĩ một lúc rồi nói:

- Tại cô cô của ta bảo ta cứu cô nương, thì ta cứu.

Lục Vô Song hỏi:

- Cô cô của người là ai?

Dương Quá nói:

- Cô cô là cô cô. Cô cô bảo ta làm gì thì ta làm nấy.

Lục Vô Song thở dài, nghĩ thầm: “Người này đúng là một kẻ ngớ ngẩn”. Vốn đã có chút mền mộ, bây giờ lại cảm thấy chán ghét chàng.

Dương Quá không thấy nàng nói nữa, bèn hỏi:

- Sao cô nương không nói nữa?

Lục Vô Song hừ một tiếng. Dương Quá lại hỏi lần nữa. Lục Vô Song bực mình, đáp:

- Ta không thích nói thì không nói nữa chứ sao. Đồ ngọc, im

miệng đi!

Dương Quá biết vẻ mặt nàng lúc này dĩ nhiên rất dễ coi, chỉ tiếc nàng đang ngồi trên vai, nên chàng không thể ngắm được. Không lâu sau thì đến một thị trấn nhỏ. Dương Quá tìm một phạn điểm, gọi cơm ăn. Hai người ngồi đối diện nhau. Lục Vô Song ngửi thấy mùi mồ hôi trâu tỏa ra từ người chàng, cau mày, nói:

- Đồ ngốc, sang chỗ khác mà ngồi, đừng ngồi chung bàn với ta.

Dương Quá cười cười, sang bàn bên cạnh. Lục Vô Song thấy chàng vẫn đối diện với mình, thì càng nhìn càng khó chịu, nói:

- Người đừng nhìn ta.

Rồi chỉ chiếc bàn xa hơn, nói:

- Ra đấy mà ngồi.

Dương Quá tủm tỉm cười, bưng bát cầm ra đó ngồi ăn. Lục Vô Song tuy đói bụng, nhưng đau ngực, khó nuốt, cảm thấy trăm thứ đều trái ý, chỉ muốn trút giận xuống đầu Dương Quá, nhưng lúc này chàng đã ngồi đằng xa. Đang lúc ngán ngẩm, bỗng nghe ngoài cửa có tiếng hát cất cao:

- Tiểu tiểu cô nương làm việc tốt.

Người thứ hai hát tiếp:

- Mau thí cho ta một bát cơm!

Lục Vô Song ngẩng đầu nhìn, thấy bốn hóa tử (người ăn xin) đứng dàn hàng ngang ngoài cửa cùng nhìn nàng. Nàng biết bốn kẻ kia có ý xấu, lòng thầm e ngại. Lại nghe gã thứ ba hát:

- Thiên đường có lối người chẳng tới!

Gã thứ tư hát tiếp:

- Địa ngục vô môn lại xuống đây?

Bốn hóa tử hát các câu trong bài ăn xin, nhan đề “Liên hoa lạc”, mỗi gã đều tay phải cầm một chiếc bát mẻ, tay trái chống một cành cây, vai đeo bốn cái túi vải thô. Lục Vô Song từng nghe sư tử trong lúc nhàn đàm nói rằng bang chúng Cái Bang dùng số túi vải đeo trên vai để phân biệt thân phận cao thấp. Bốn gã hóa tử này đeo bốn cái túi vải, gọi là đệ tử bốn túi. Hôm qua ở Sài Lang cốc nàng đã giao đấu với hai lão Hàn, Trần, hình như hai lão ấy đều đeo năm cái túi vải cao hơn mấy gã này một bậc. Giá như nàng không bị thương, thì chẳng sợ gì bốn hóa tử này. Bây giờ cầm đũa còn run, thì làm sao có thể nghênh địch? Đồ ngốc tuy giỏi khinh công, nhưng lại ngớ ngẩn

ngắn, dù biết võ công, cũng chẳng giỏi giang, bất giác nàng phập phồng lo sợ.

Dương Quá cứ cúi đầu ăn cơm, làm như không nhìn thấy bốn hóa tử. Chàng ăn hết một bát, lại tự đến bên liền cơm xới một bát đầy có ngọn rồi chìa tay nhón lấy một con cá kho trong đĩa, làm cho nước cá kho nhỏ mấy giọt xuống mặt bàn, cười nhẵn nhừ:

- Hi hi, ta ăn cá!

Lục Vô Song hơi cau mày, chẳng còn bụng dạ nào mắng chàng nữa.

Chỉ nghe bốn hóa tử lại hát bài ăn xin, nhấn mãi bốn tiếng “tiểu tiểu cô nương”. Họ hát đi hát lại ba lần, tám con mắt cứ chăm chăm nhìn Lục Vô Song. Lục Vô Song chẳng biết đối phó thế nào, cứ thông thả và cơm, giả bộ không để ý, trong lòng thì lo lắng vô cùng.

Một gã hóa tử nói to:

- Tiểu cô nương, đã không chịu bố thí một bát cơm, thì hãy bố thí một thanh loan đao nữa đi.

Gã thứ hai nói:

- Cô nương hãy đi theo bọn ta, bọn ta cũng chẳng khó dễ gì, chỉ cần hỏi rõ phải trái công vạ, tự khắc sẽ có phán xét công bằng.

Lát sau, gã thứ ba nói:

- Đi mau, không lẽ chờ bọn ta cưỡng bức hay sao?

Lục Vô Song trả lời không được, im lặng cũng không xong, chẳng biết phải làm thế nào. Gã hóa tử thứ tư nói:

- Bọn ta bốn nam nhi không thể bắt nạt một cô nương bé nhỏ, để cho hảo hán giang hồ chê cười hay sao? Bọn ta chỉ cần cô nương đi giải thích một chút thôi.

Lục Vô Song nghe giọng điệu của bốn hóa tử, biết là họ sắp động thủ, mình không tài nào địch nổi, song chẳng lẽ khoanh tay chịu chết, tay trái liền cầm lấy một chiếc ghế, đối phương xông tới sẽ dùng chiếc ghế làm vũ khí.

Dương Quá nghĩ thầm: “Đến lúc xuất thủ rồi!” Chàng tới bên bàn của Lục Vô Song, bưng tô canh lên, miệng thì vừa cắn một khúc cá to, nói không rõ tiếng:

- Ta... ta muốn húp canh!

Tô canh nghiêng đi, đổ về phía vai phải của Lục Vô Song, khiến nàng co người lại né tránh. Dương Quá kêu “Ồi chao” chân tay luống

cưỡng, tìm cách lau chùi cho nàng, nhân đó tay trái hất ra phía ngoài một cái, bốn chiếc đĩa tre bắn về phía bốn hóa tử. Bốn chiếc đĩa bay tới cực nhanh, bốn hóa tử còn chưa kịp nhìn cho rõ, chỉ cảm thấy khuỷu tay tê đi, “choang choang” mấy tiếng liền, bốn cái bát cùng rơi xuống nền vỡ tan. Dương Quá thì lấy vạt áo của chàng chùi chùi vào vạt áo của Lục Vô Song, nói:

- Để ta lau... sạch cho cô nương, cô nương đừng giận.

Lục Vô Song quát:

- Đừng lảm chuyện!

Nàng quay ra nhìn bốn hóa tử thì rất đổi kinh ngạc.

Chỉ thấy bốn hóa tử đã chạy tít ra góc đường, dưới nền nhà đầy mảnh bát vỡ. Lục Vô Song kinh ngạc: “Bốn người kia kỳ quái thật, tự đứng lại bỏ chạy cả rồi là sao?” Nàng thấy Dương Quá hai tay dính nước cá kho, đang chùi vào bàn, thì mắng:

- Xéo ra chỗ khác đi, người đâu mà bẩn thủ thế không biết!

Dương Quá nói:

- Vâng, vâng!

Hai tay lại chùi chùi vào vạt áo. Lục Vô Song cau mày hỏi:

- Bốn gã hóa tử sao lại bỏ đi?

Dương Quá nói:

- Họ thấy cô nương tham ăn, không chịu bố thí cho họ, có nài thêm cũng vô ích, đành phải bỏ đi.

Lục Vô Song ngẫm nghĩ một lát, chẳng hiểu nguyên do vì sao, lấy bạc ra, bảo Dương Quá đi mua một con lừa, trả tiền cơm xong xuôi, nàng leo lên lưng con lừa mà đi. Nhưng vừa đi thì chỗ xương gãy lại đau nhói, không nén được, phải rên to. Dương Quá nói:

- Đáng tiếc ta vừa bắn vừa hôi, nếu không đã có thể ngồi sau địu cô nương.

Lục Vô Song nói:

- Hừ, toàn nói vớ vẩn.

Nàng kéo căng dây cương, con lừa này rất ngang bướng, nó đi sát vào tường để người cưỡi bị đụng vào tường, Lục Vô Song vô lực, kêu lên một tiếng, ngã xuống. Chân phải nàng chạm đất, may mà đứng lại được không ngã, nhưng động đến chỗ xương gãy, đau đớn quá chừng, nàng tức giận nói:

- Người thừa biết ta ngã, mà chẳng chịu đỡ.

Dương Quá nói:

- Ta... người ta hơi háms mà.

Lục Vô Song nói:

- Người không biết tắm rửa hay sao?

Dương Quá cười ngô nghê, không đáp. Lục Vô Song nói:

- Người đỡ ta lên lưng con lừa đi.

Dương Quá đỡ nàng ngồi lên lưng con lừa. Thấy có người cười lên lưng mình, con lừa lại giở trò quỷ.

Lục Vô Song nói:

- Người mau dắt nó đi.

Dương Quá nói:

- Không, ta sợ nó đá lắms. Nếu là con trâu của ta, thì ta mới điều khiển nó được.

Lục Vô Song cả giận, nghĩ thâm: “Tên ngốc này bảo nó ngốc cũng không đúng, bảo nó không ngốc cũng không đúng. Rõ ràng là nó muốn ôm mình.”

Không còn cách nào khác, đành nói:

- Thôi được, người lên ngồi sau ta.

Dương Quá nói:

- Đây là cô nương sai ta, không được ngại ta bản thủ, không được đánh chửi ta đấy nhá.

Lục Vô Song nói:

- Phải, đừng có nhiều lời nữa.

Dương Quá bấy giờ mới leo lên lưng con lừa, hai tay ôm nàng, hai chân hơi dưng lợc, con lừa cảm thấy bụng đau nhói, không dám giở trò gì, ngoan ngoãn bước đi.

Dương Quá hỏi:

- Đi hướng nào đây?

Lục Vô Song đã hỏi thăm đường đi từ sớm, vốn định đi về hướng đông, qua Đồng Quan, qua Trung Châu, rẽ xuống phía nam, đó là đường lớn; nay sau khi gặp bốn đệ tử Cái Bang, nghĩ rằng dọc đường phía trước sẽ còn bọn Cái Bang mai phục, chi bằng đi đường nhỏ, qua ả Trúc Lâm, vượt qua Long Câu trại, rồi qua ả Tử Kinh mà xuống Giang Nam, tuy lộ trình xa hơn, nhưng an toàn hơn hẳn, sư phụ càng khó đuổi theo; nghĩ một chút, nàng chỉ tay về hướng đông nam, nói:

- Đi lối kia.

Con lừa gõ móng lóc cóc, thông thả đi. Vừa ra khỏi thị trấn, thì có một cậu bé nông gia ở bên đường chạy tới chắn phía trước con lừa, nói:

- Lọc cô nương, có cái này cho cô nương.

Nó tung bó hoa đang cầm trong tay về phía Lọc Vô Song, rồi quay đầu chạy đi ngay. Lọc Vô Song giơ tay đón bó hoa, thấy bên trong giấu một phong thư, vội bóc thư ra xem, là một tờ giấy ố vàng, viết: “Tôn sư sắp tới đó mau tìm cách trốn!”

Tờ giấy thô xấu, nhưng nét chữ thì rất đẹp. Lọc Vô Song thốt một tiếng “ôi” kinh nghi bất định: “Cậu bé vừa rồi là ai? Sao lại biết ta họ Lọc? Sao lại biết sư phụ sắp đuổi tới nơi?” Nàng hỏi Dương Quá:

- Người biết cậu bé vừa rồi phải không? Lại do cô cô của người sai nó tới à?

Dương Quá ở sau lưng đã nhìn thấy dòng chữ, nghĩ thầm: “Cậu bé này hẳn là do người ta nhờ mang thư đến. Ai là người viết thư nhỉ? Xem ra người ấy có lòng tốt. Nếu đúng là Lý Mạc Sầu đuổi tới, thì phải đối phó sao đây?” Chàng tuy đã luyện “Ngọc nữ tâm kinh” và “Cửu Âm chân kinh” một thân mà kiêm tu hai đại bí truyền trong võ lâm, nhưng thời gian ngắn ngủi, tuy biết sự bí ảo, song công lực chưa chín muồi, hoàn toàn chưa phải là đối thủ của Lý Mạc Sầu; thanh thiên bạch nhật thế này, biết trốn vào đâu, đang nghĩ cách, nghe Lọc Vô Song hỏi, thì nói:

- Ta không quen biết cậu bé đó, xem chừng cũng không phải do cô cô của ta sai tới.

Vừa trả lời xong, bỗng nghe có tiếng cổ nhạc vang lên, đi ngược về phía hai người là một chiếc kiệu hoa, mấy chục người đi theo, thì ra là một đám rước dâu. Tuy là thứ cổ nhạc của thôn phu nhà quê, nhưng nghe cũng rất vui vẻ xôm tụ, làm háo hức lòng người. Dương Quá chợt nảy ra một ý, hỏi:

- Cô nương có muốn làm tân nương (cô dâu) hay không?